megkabátban állunk itt koporsód mellett, te korán elköltözött Hűségemmel, ki olyan
éltél s máris megértél arra, hogy lehullj az élet fájáról, le mélyen a kiveg-
zik sírba. Oh a kérdések végtelen sorozatát támasztja gyarlóságunk bennünk
valahányszor korán elköltözöttek koporsója mellett állunk, de hiába tapelődünk
hiába kutatunk, reztelenül fölbi létünk titokzatos fátyolán nem engedi keresz-
tül pillantanunk a koporsót fedő zöld lepel. Tudjuk, hogy halandók vagyunk,
megértjük hogy a korhadt fának le kell dőlnie, nem csodálódunk, ha a nap
befűtve az egész pályát fáradtan vonul az alkonyat bérceinek éjjel; természet
rendje, életünk törvénye ez meg is szokjuk bele s törődünk, tudjuk, hogy ha
véget ért a fáklya, úgy ki kell aludnia. De csak azt szeretni, hogy szorva-
dással megakadva a fejlődés kezei máris a sír martalékává válni, oly
lesujtó gondolat mely a legrideg kétkedőt is lehajtásra kényszeri a
Mindenható előtt, hogy teljes hittel szivében tegyen vallomást arról, hogy
a virág illata elszáll csak, de meg nem semmisül, hogy a szeretet s a halál
nem képesek az élet végkatárzait. Ezt a hitet csöziti meg bennünk
a te halálod is, kedves gyermek; szivemen nyilallott át a te halálod hire,
s meglepetve álltak itt, hogy elbúcsúztattalak, téged, kinek jövőjéhez oly
sok s jogos reményt fűztem, ki szorgalmaddal s jó viselkedéseddel mesterszerű
megoldottál tanulótársaid közül, ki engedelmes, jó leánya voltál
szüleidnek, ki szerettek csöndes testvéreiden; hát azért voltál oly szo-
rgalmas, tökéletes gyermek, hogy sír ölébe szállj? Azért szerettünk mi mindnyá-
an oly nagyon, hogy ily korán hagyjal minket? Nem kutatunk de hittel
hajtunk meg az örök titok előtt s az szép arcon szavával bocsátlak el
az örökkévalóságba (ו״ן ס״ן ס״ן ס״ן tökéletes légy a te Urodnak Istenedhez, miket
ort a megszázszorosan fizetik a Biblia ס״ן ס״ן ס״ן a te tökéletes, amint
az Istenhez jutottál a szent; s te tökéletes voltál, a te tiszta lelked átszellem-
ülve, melyben nem tapadt meg a föld szennyének porszemecskéje, Istenhez jutottál,
az örök üdvösség forrása mellett ülsz. Ebben a hitben - - - -

Hamm Zoltán

1900. szept. 3.

Ven/1/082